

Kalanjiyam International Journal of Tamil Studies

களஞ்சியம் - சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global

Indexing | Google Scholar Impact Factor

Issue DOI: <https://doi.org/10.63300/tirjts06012026>

<https://ngmtamil.in/>

Natrinai: Semantic Functions and Stylistic Excellence in Avvaiyar's Songs

K.Nalamaharajan^{1*}, Dr.M.Balakrishnan²,

¹(BDU2410632780623), Ph.D Research Scholar, Department of Tamil Studies,
Bharathidasan University, Tiruchirappalli-620 024.

ORCID: <https://Orcid.org/0009-0009-3808-9972>

²Associate Professor of Tamil, Centre for Distance and Online Education,
Bharathidasan University, Tiruchirappalli-620 024.

Email: balutamizh1880@gmail.com, Ph.no:7708890003.

ORCID: <http://orcid.org/0009-0007-1678-9949>

*Correspondence: nalanala2020tamil@gmail.com, Ph.:8870316589.

DOI: <https://doi.org/10.63300/tirjts06012026.30>

Article Info

Received on 22-April-2026, Revised on 25-April-2026, Accepted on 29-April-2026, Published on 10-May-2026

ABSTRACT

Language must adapt over time to survive; while many ancient languages have declined, Tamil has flourished continuously due to its inherent flexibility and adaptability. Even prior to antiquity, Tamil achieved remarkable linguistic and structural development, as evidenced by foundational grammatical works like the *Tolkāppiyam* and the refined compositions of Sangam literature. Today, Tamil studies expand across diverse fields, with linguistic and lexicographical research playing a vital role in analyzing the inseparable relationship between words, meanings, concepts, and references. Features such as synonymy and polysemy further enrich the language's expressive capability and functional scope. Integrating these semantic and linguistic elements, this research article provides a detailed examination of the songs composed by the poet Avvaiyar in the *Natrinai*.

KEYWORDS: *Tolkāppiyam, Natrinai, Semantics, conceptual meaning, implied meaning, strategy, correspondence.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

நற்றிணை: ஓளவையார் பாடல்களில் சொற்பொருண்மை செயற்பாடுகளும் மொழிநடைச் சிறப்பும்

¹கா.நளமகராஜன் (BDU2410632780623), முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல் துறை

பாதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி-620 024.

மின்னஞ்சல்: nalanala2020tamil@gmail.com அலைபேசி: 8870316589

²முனைவர் மூ.பாலகிருஷ்ணன், நெறியாளர், இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை, தொலைநிலை மற்றும் இணையவழிக் கல்வி மையம்

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி-620 024.

மின்னஞ்சல்: balutamizh1880@gmail.com, அலைபேசி: 7708890003.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மொழி என்பது காலத்திற்கேற்ப மாறும் தன்மையுடையது. காலத்திற்கேற்ப மாற்றம் பெறாத மொழியானது காலப்போக்கில் அழிந்து போகும் என்பது நிதர்சனம். இன்றைய காலக்கட்டத்தில் உலகளவில் செம்மொழிகள் வழக்கிழந்து போயினும் அச்செம்மொழிகளில் ஒன்றாக விளங்கக் கூடிய நம் தமிழ் செழித்தோங்கி நிலைத்து என்றும் நிலையாக நிற்கின்றது. அதற்கு காரணம் தமிழ் மொழியின் நெகிழ்வுத் தன்மை. பண்டைய காலத்திற்கு முன்பே தமிழ் மொழியானது அபரிமாதமான வளர்ச்சியை அடைந்து விட்டது. அதற்குச் சாட்சியாகத் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் விளங்குகின்றன. ஒரு மொழி வளம் இல்லையேல் இலக்கணமும் இலக்கியத்தையும் பெறுவது இல்லை. ஆனால் நம் மொழி வளம் நிறைந்த மொழியாகும். நம் தமிழ் மொழியில் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் செழித்துக் கிடக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தை முதலாகக் கொண்டுதான் தமிழின் இலக்கியந் செழுமை தொடங்குகிறது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் தொடக்கத்திலேயே வளம் செறிந்து காணப்படுகின்றதென்றால் மிகப் பெரிய வளர்ச்சியை அக்காலத்திற்கு முன்பே பெற்றிருக்க வேண்டும். இன்றைய சூழலில் தமிழியல் ஆய்வானது மொழியியல், அகராதியியல், நாட்டுப்புறவியல், அறிவியல் தமிழ், ஒப்பிலக்கியம், மாணிடவியல், இனவரைவியல் போன்ற துறைகளில் நுட்பமாக மேற்கொள்ளப்படுகிறது. ஆவ்வகையில் மொழியியல் வழி ஆயடவானது குறிக்கத்தக்கது. மொழியில் சொல்லும் பொருளும் பிரிக்க முடியாத நெருங்கிய உறவு நிலையைக் கொண்டவை. இன்னும் சொல்லப் போனால் பொருள் பொதிந்த சொல் என்று ஒன்றை நாம் இன்று வழக்கில் கையாண்டு கொண்டிருக்கிறோம். இவை மொழியியலின் அடிப்படையில் நடைபெறுவதாகும். ஆனால் சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்ளும் முறை அகராதியியல் அடிப்படையில் நடைபெறுவதாகும். இதன் அடிப்படையிலேயே நிகண்டுகள், அகராதிகள், எனச் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறும் பனுவல்கள் தோன்றிய வண்ணம் இருக்கின்றன. சொல்லுக்குப் பொருளானது கருத்து, குறிப்பு என இரு வகையில் கொள்ளப்படுகிறது. இவை

மொழியின் கூறுகளைச் சிறப்பிக்கின்றன. ஒரு பொருட்பன்மொழி, ஒரு சொல் பலபொருள் போன்ற கூறுகள் மொழி வளத்தைச் சிறப்பிக்கின்றன. ஒரு பொருட் பன்மொழியின் அடிப்படையிலேயே மொழியின் பயன்பாட்டெல்லானது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு மொழியின் நுட்பங்கள் மொழிக்கான ஆய்வுத் தளங்களை ஊக்குவிக்கின்றன. இச் சொற்பொருண்மைக் கூறுகளையும் மொழி நடைக் கூறுகளையும் ஆய்வுப் பொருண்மையாகக் கொண்டு நற்றிணையில் ஒளவையார் பாடியுள்ள பாடல்களை முன்வைத்து இவ்வாய்வுக் கட்டுரை ஆராய்கிறது.

திறவுச் சொற்கள்: தொல்காப்பியம், நற்றிணை, சொற்பொருண்மை, கருத்துப்பொருள், குறிப்புப்பொருள், உத்தி, ஒப்புருத்தன்மை.

முன்னுரை

இன்றும் என்றும் கன்னியாகத் திகழக் கூடிய இறப்பில்லா மொழி நம் தமிழ் மொழி. தமிழ் மொழி மிகுந்த இலக்கண இலக்கிய வளங்களைக் கொண்டது ஆகும். பல்வேறு மேனாட்டு அறிஞர்கள் மொழியியல் சர்நதும் திறனாய்வியல் சார்ந்தும் தமிழ் மொழியை ஆராய்ந்துள்ளனர். மொழியில் சொல்லும் பொருளும் நெருங்கிய உறவுநிலையைக் கொண்டவை. சொல்லையும் பொருளையும் கொண்ட மொழிகளே இயங்க முடியும். ஏனெனில் மனிதன் தன்மனதில் கருதும் எண்ணங்களை சொற்கள் மூலமாவே வெளிப்படுத்துகிறான். ஏனெனில், சொற்கள் பொருள் பொதிந்தவை: வெளிப்படையாவும் குறிப்பாகவும் பொருள் பகரும் வண்மைகொண்டவை. பொருள் அடிப்படையிலேயே சொல்லானது அடுக்கப்பட்டு ஒரு நிகழ்வு விளக்கப்படுகிறது. உவமை, உருவகம் போன்ற மொழி அலங்காரங்களும் செய்யப்படுகிறது. இவையெல்லாம் ஒரு உத்தியாகக் கையாளப்படுகின்றன. சொற்களைக் கொண்டே யாப்பு வரன்முறை செய்யப்படுகிறது. அப்படி கட்டுப்பாடுகளுடன் பாடப்படும் செய்யுள் பொருளை தன்னுள் பொதிந்து வைத்திருக்கிறது. ஆக மொழியில் இன்றியமையாதனவாக இருப்பவை சொல்லும் பொருளும் ஆகும் என்பது புலனாகிறது. இக்கூறுகளையும் மொழிநடைக் கூறுகளையும் நற்றிணையில் ஒளவையார் தாம் பாடியுள்ள பாடியுள்ள பாடல்களில் எவ்வாறு கையாண்டுள்ளார் என்பதை இக்கட்டுரைவழி ஆராயலாம்.

நற்றிணையில் ஒளவையார் பாடல்கள்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுள் ஒன்றான எட்டுத்தொகையில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பாடல்களுள் நற்றிணையில் பாடியுள்ள புலவர் பெருமக்களுள் ஒளவையாரும் ஒருவராவார். இவர் நற்றிணையில் 129,187,295,371,381,390,394 (நற்றிணை மூலமும் உரையும் ஒளவை துரைசாமிப்பிள்ளை உரை)

ஆகிய எண்களைக் கொண்ட ஏழு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இவருடைய பாடல்களின் சொற் பொருள் தன்மையைக் கீழ்க்கண்டபொருண்மைகளில் அமைந்துள்ளன.

1. சொற்பொருண்மை
2. ஒருசொல் பல பொருள் தன்மை
3. ஒப்புருத்தன்மை
4. மொழிச் சூழல் சிறப்பாக்கம்
5. அணிநயப்பயன்பாடு
6. உவமை

ஆகியவை ஆகும்.

சொற்பொருண்மை

சொல்லும் பொருளும் ஒன்றையொன்றைச் சார்ந்தவை. ஒவ்வொரு சொல்லும் புறநிலை, அகநிலை என்ற இரண்டு பொருண்மையில் கையாளப்படுகின்றன. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்கள் சேர்ந்துதான் வாக்கியத்தைக் கட்டமைக்கின்றன. வாக்கியங்கள் ஒரு நிகழ்வு அல்லது ஒரு செய்தியை விளக்கக் கூடியன. ஒவ்வொரு தனிச்சொல்லும் ஒரு நிகழ்வை விளக்காவிட்டாலும் வீரியமிக்க பொருளை விளக்குகின்றன. அப்பொருள்கள் கருத்துப் பொருளாகவும் குறிப்புப் பொருளாகவும் அமைகின்றன. ஒருசொல் பல வேறுபட்ட சூழல்களில் பயன்படுத்தப்படும் பொழுதுதான் பல புதிய பொருள்களைப் பெறும் வாய்ப்பைப் பெறுகின்றன. இது பயன்பாட்டெல்லையாகும். “சொல்லின் பொருளைப் பார்க்காது அதன் பயன்பாடையே பார்க்க வேண்டும் என்பது விட்ஜெஸ்டின் கொள்கை” என சித்திர புத்திரன் கூறுகிறார். (சொல்லும்.பொருளும்.பக்.120) சொற்பொருளின் கூறுகளாகக் கருத்துப் பொருள், குறிப்புப் பொருள், பயன்பாட்டெல்லை ஆகியவை கருதப்படுகின்றன.

கருத்துப் பொருள்

சொல்லுக்கும் உலகப் பொருளுக்கும் இடையே காணப்படுகின்ற உறவையும் பேசுவோர் மனத்தில் சொற்பொருள் பற்றி ஏற்படுகின்ற கருத்தையும் குறிப்பிடுவது கருத்துப்பொருளாகும். “கருத்துப் பொருள் மூலமாகவே சொல்லையும் பொருளையும் இணைக்க முடியும்” (சொற்பொருண்மை.(பொருட்புல ஆய்வு).பக்.15) எனப் பேராசிரியர் த.இளஞ்செழியன் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு சொல்லுக்கான புறப்பொருளைக் கொண்டு அச்சொல்லின்மீது நாம் செலுத்துகின்ற பொருளைக் கருத்துப்பொருள் எடுத்தியம்புகிறது.

“கல்சேர் மண்டிலம் சிவந்து நிலம் தணியப்”(நற்.187:2)

இவ்வடியில் ஒளவையார் குறிப்பிடும் ‘மண்டிலம்’ என்னும் சொல்லானது சூரியனது மற்றொரு பெயராகும். மண்டிலம் என்பது நம்முடைய மனப்பதிவில் பகலில் வருவது; காலையில் கிழக்கில் உதிக்கும்; மாலையில் மேற்கில் மறையும்; மழைக்காலங்களில் வராது: பூமியின் இயக்கத்திற்கு ஞாயிற்றின் பயன் இன்றியமையாதது; நாம் சூரிய குடும்பத்தில் தான் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் இவற்றைக் போன்ற பல கருத்தாக்காக்கங்கள் மண்டிலம் என்னும் புறச் சொல்லைப் பற்றிய அகப்பொருள்கள் ஆகும். அதாவது ஒரு சொல்லைக் கூறும்போதே அதன் அமைப்பையும் பயனையும் தன்னுள் அடக்கியிருப்பதாகும். அதேபோல

“பலவினை நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறைக்”(நற்.295:6)

என்னும் அடியில் ஒளவையார் ‘பலவினை நாவாய்’ என்னும் சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார். பொதுவாக நாவாய் என்ற சொல்லை சொன்னாலே அது பயணிகளுக்குரிய கப்பல் என்றே நாம் நினைத்துக்கொள்வோம். ஆனால் புலவர் பலவினை நாவாய் என்று குறிப்பிட்டதால் பண்டைய காலத்தில் நாவாய் என்பது மரத்தால் செய்யப்பட்டிருந்தது;பாய்மரங்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்த வணிகத்திற்கே நாவாய் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது;கடலில் செலுத்தக் கூடியது;கடல் கடந்த வணிகத்திற்கு பயன் பட்டது; என்ற கருத்தாக்கங்கள் நம்முடைய மனப்பதிவில் இருக்கிறது. இச் சொல் வகைச் சொல்லாகும். நாவாய் என்னும் பொதுச் சொல்லிலிருந்து வணிகக் கப்பலைக் குறிக்க பலவினை நாவாய் என இச்சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது.

குறிப்புப்பொருள்

குறிப்பால் பொருளுணர்த்துவது குறிப்புப் பொருளாகும். சில குழுக்கள் மட்டும் ஒரு சொல்லுக்கான பொருளை அறிந்து வைத்துக்கொள்ளுதலும் இவ்வகையில் அடங்கும். கருத்துப் பொருளுடன் குறிப்புப் பொருளை இணைத்துக் காணும் போது குறிப்புப்பொருளானது மறைவானதாகவும் நிலையற்றதாகவும் காலம், இடம், சமுதாயத்திற்கு ஏற்றவாறு மாறும் தன்மையுடையனவாகவும் மாறுகிறது. “மொழி நடைக் கூறுகள், குழுஉக் குறி, இடக்கரடக்கல், குழந்தைமொழி போன்ற மொழிப் பண்புகளைப் குறிப்புப்பொருளில் அடக்கலாம்” ; (சொற்பொருண்மை.(பொருட்புல ஆய்வு).பக்.15) எனப் பேராசிரியர் த.இளஞ்செழியன் கூறுகிறார். மேலும் அவர் ஒரு பகுதியினை ஆகுபெயர், அன்மொழித் தொகை போன்றவை குறிப்புப் பொருளில் அடங்கும் எனக் கூறுகிறார். தொல்காப்பியர் கூறும் திசைச்சொல், திரிசொல், வடசொல், போன்றவற்றைக் குறிப்புப் பொருளினுள் அடக்கலாம். உணர்வுப்பூர்வமாக வெளிப்படும்

மனவெழுச்சிகளையும் இயற்கையில் தோன்றும் மாற்றங்களையும் குறிப்புப் பொருளாக கருதலாம். நற்றிணையில் ஓளவையார் பாடியுள்ள மருதத் திணைப்பாடல் ஒன்றில்

“வாளைவாளின் பிறழ் நாளும்

கொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயில் ஏற்கும்”(நற்:390:1-2)

எனக் காமக்கிழத்திப் பேசுகிறாள். இவ்வடிகளில் குறிப்பிடப்படும் வாளைமீன், ஓர் இளம் பெண்ணைக் குறிப்பால் உணர்த்த பயன்படுத்திய பெயர் ஆகும். நீர் நாயாக குறிக்கப்படுபவன் தலைவன் ஆவான்;. விழாக்காலங்களில் தம் மனையகத்து ஓர் இளம்பெண் வந்து நிற்பாளாயேனால் அவளை கடிந்து போக்க மாட்டான் என்பதை தன் உள்ளக்குறிப்போடு பேசுகிறாள். குறிப்புப் பொருளுக்காக தலைவனுக்கு நீர்நாயும் இளம் பெண்ணுக்கு வாளைமீனும் தரப்பட்டுள்ளது. இவை மொழிக்கூறுகளின் அடிப்படையில் அமைந்த குறிப்புப் பொருளாகும். மேலும்

“அழல் தொடங்கினளே ஆயிழை அதன்எதிர்”(நற்.371:7)

என்னும் அடியில் அன்மொழித்தொகையாக ‘ஆயிழை’ என்ற சொல்லை ஓளவையார் கையாண்டுள்ளார். தலைவன் தலைவியை ஆயிழை என்று சுட்டுகிறான். அதாவது இச்சொல் ஆராய்ந்து அணிந்த அணிகலன்களை அணிந்தவள் என்ற குறிப்பைப் புலப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு குறிப்புப் பொருள்கள் மொழிக்கூறுகளுக்கு இன்றியமையாதனவாக அமைகின்றன.

பயன்பாட்டெல்லை

ஒரு சொல் பொருள் கொள்ளும் இடத்திற்கேற்ப கையாளப்படுவது பயன்பாட்டெல்லையாகும். ஒருபொருட்பன்மொழிகளை வேறுபடுத்திக்காட்ட இம்முறை பயன்படுகிறது. “கருத்துப் பொருளைக் கொண்ட இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சொற்கள் பயன்பாட்டில் ஒரு வரன்முறை காணப்படுமேயானல் அது பயன்பாட்டெல்லையாகும்” என சித்திர புத்திரன் கூறுவதாக பேராசிரியர் த.இளஞ்செழியன் குறிப்பிடுகிறார்.(சொற்பொருண்மை.(பொருட்புல ஆய்வு).பக்.18) தொல்காப்பியர் கிளவியாக்கத்திலும் எச்சவியலிலும் மரபியலிலும் பயன்பாட்டெல்லை தொடர்பான செய்திகளைக் கூறியுள்ளார். ஓளவையார் தலைவன் கூற்றாக நற்றிணையில் பாடியுள்ள,

“ஊதுவண்டு இருமிருங் கோதை மார்பின்” (நற்:187:8)

என்னும் இவ்வடியில் கோதை என்னும் சொல்லை மாலை என்ற பொருளில் கையாளுகிறார். மாலை என்பது மலர்களைக் கோர்வையாகத் தொடுத்து கழுத்தில் அணிவதாகும். இம்மாலை என்ற பொருளில் இடத்திற்கேற்ப பல சொற்கள் கையாளப்படுகின்றன. அவை:

கோதை – மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை

தேவாரம் - பாக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை

கண்ணி – மலர்களை இரண்டிரண்டாகக் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட; மாலை

தார் - மலர்களால் கொத்து கொத்தாகக் கட்டப்பட்ட கிணிகிணி மாலை

ஆகியவை ஆகும். இவை மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட நீண்ட மாலை கோதை எனவும்; பாக்களால் தொடுக்கப்பட்ட பாமாலை தேவாரம் எனவும்; மலர்களை இரண்டிரண்டாகத் தொடுக்கப்பட்ட மாலை கண்ணி எனவும்; அழைக்கப்படுகிறது. கண்ணி என்பதை மாலை என்னும் பொருளில் “கார்நாறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி” (நற்.34.8) என பிரமசாரி என்னும் புலவர் கடம்ப மாலையைக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் தார் என்னும் சொல்லை மாலை என்னும் பொருளில் “தழையும் தாரும் தந்தனன் இவன்என்” (நற்.80:5) எனப் பூதன் தேவனார் கூறுகிறார். பயன்பாட்டெல்லைக்கேற்ப சொற்கள் மாறுபடுகின்றன.

ஒருசொல் பல பொருள் தன்மை

தமிழிலே சொல் வளம் என்பது ஒரு பொருள் தன்மையாகவும் பலபொருள் தன்மையாகவும் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. பலபொருள் தன்மையாவது ஒரு சொல் பல பொருள்களில் வழங்கப்படுவதாகும். ஒரு சொல் ஒரே பொருளில் எல்லா இடங்களிலிலும் கையாளப்படுவதில்லை. ஒரு சொல் பல பொருள்களில் கையாளப்படுகிறது. சூழலுக்கு ஏற்ப சொற்கள் சங்க இலக்கியத்திலும் தற்காலத்தமிழிலும் பொருள் விளங்கும்படி கையாளப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் உரியியலில் ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்களும் பல சொற்களுக்கு ஒரு பொருளும் அமையும் தன்மையை

“.....

ஒருசொல் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்

பலசொல் ஒருபொருட் குரிமை தோன்றினும்” (தொல்.சொல்.உரி.1)

எனக் கூறுகிறார். ஒரு சொல்லானது பல பொருளுக்கு உரிமை கொண்டுள்ளது. வெவ்வேறு இடங்களில் ஒரே சொல் வெவ்வேறு பொருளை உணர்த்தும் விதத்தில் கையாளப்படுகிறது.

பொம்மல் - இச் சொல் பல பொருள்களை நமக்குத் தருகிறது. அவை: சோறு, பொம்மை, பொருமல், பொலிவு, மிகுதி, பருமன், கூட்டம், மகிழ்ச்சி, பிரதிமை ஆகிய பொருள்களைத் தருகிறது. (கழகத்

தமிழகராதி. பக்கம்.714.) நற்றிணையில் ஓளவையார் “ஓதி” என்னும் சொல்லுக்கு அடையாக வந்துள்ள பொம்மல் என்னும் சொல்லை

“பொம்மல் ஓதி நம்மிவண் ஒழியச்

செல்ப வென்ப தாமே சென்று” (நற்.129:3-4)

எனக் கையாண்டுள்ளார். இவ்விடத்தில் தலைவியின் கூந்தலை மிகைப்படுத்துவதற்காகப் பொலிவு என்னும் பொருளில் கையாண்டுள்ளார். மேலும் இச்சொல்லை ‘சோறு’ என்ற பொருளில் “புகர்வை அரிசி பொம்மல் பெருஞ்சோறு” (நற்.60:5) என்று தூங்கல் ஓரியர் என்னும் புலவர் கையாண்டுள்ளார். பொம்மல் என்னும் ஒரே சொல் வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு பொருளை உணர்த்தி நிற்கிறது.

உத்தி- என்ற சொல்லை தற்காலத்தில் தனித்தன்மைக்காகக் கையாளுவதற்கு பயன்படுத்தப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக இலக்கிய உத்தி, போர் உத்தி போன்ற சொற்களை கையாளுகிறோம். நற்றிணையில் ஓளவையார் கையாண்டுள்ள உத்தி என்ற சொல் பாடலின் சூழலில் இன்று வழக்கில் இல்லாத பொருளை உணர்த்துகிறது. யுக்தி, தந்திரம், கருதலளவை, பாம்பின் படப்பொறி, தேமல், சேர்க்கை, இசைவு, இணக்கம், தக்க தன்மை, பேச்சு அறிவு, சீதேவி என்னும் தலைக்கோளம் ஆகிய பொருள்களை நமக்குத் தருகிறது. (கழகத் தமிழகராதி.பக்கம்.161) ஓளவையார் நற்றிணையில்

“.....அதன்றலைக்

கேழ்கிளர் உத்தி அரவுத் தலை பனிப்பப் (நற்.129:4-5)

என்ற அடியில் பாம்பின் இயல்பினைக் குறிக்க இச்சொல்லைப் பயன்டுத்தியுள்ளார். இச்சொல்லுக்கு உரை பகர்ந்துள்ள நற்றிணை உரையாசிரியர்கள் “பாம்பின் தலையில் இருக்கும் படப்பொறி” என்ற பொருளிலே உரை பகர்ந்துள்ளனர். (நற்றிணை மூலமும் உரையும் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி அய்யர்.பக்கம்.163, நற்றிணை மூலமும் உரையும் உ.வே.சா.237, நற்றிணை மூலமும் விளக்கவுரை ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை.பக்கம்.590) உத்தி என்னும் சொல்லுக்கு இணையாக படப்பொறி என்ற பொருளை பாடலின் சூழலுக்கேற்ப உரை வரைந்துள்ளனர்.

நிழல் - தற்காலத்தில் பேச்சு வழக்கில் வழங்கப்பட்டு வரும் சொற்கள் பல ஒருபொருளை மட்டுமே உணர்த்துகின்றன. நிழல் என்னும் சொல் சூரிய வெம்மையிலிருந்து இளைப்பாறுவதற்காக மரநிழல், கூரைநிழல் போன்றவற்றைக் குறிக்கின்றது. ஆனால் இலக்கியங்களில் சூழலுக்கேற்ப சொற்கள் கையாளப்படுகின்றன. வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகனை நோக்கி தலைவியின் துன்பத்தைக் கூறித் தேரை விரைவாக செலுத்துவாயாக என்று கூறுகிறான். தலைவியின் துன்பத்தை

“நிழல்திகழ் சுடர்தொடி ஞெகிழ ஏங்கி

அழல் தொடங்கினளே ஆயிழை” (நற்.371:6-7)

என்ற அடிகளில் தலைவன் கூறுவதாக ஓளவையார் பாடியுள்ளார். இச்சொல்லுக்கு காற்று, குளிர், கிருபை,சாயை, செல்வம், தஞ்சம், துன்பம், தோற்றம், நிழலென்னேவல், நீதி, மரக்கொம்பு, விம்பம் ஆகிய பொருள்கள் நமக்கு கிடைக்கின்றன.(கழகத் தமிழகராதி.பக்.613) மரநிழல் என்னும் பொருளில் “நீளிறப் புன்னைக் கொழிநிழல் அசைஇத்”(நற்.4:2) அம்மூவனார் கையாளுகிறார்.

குடிஞை - குடிஞை என்பது இரவில் உலாவக் கூடிய ஒரு வகையான பறவையினமாகும். இன்று இச்சொல்லானது வழக்கிலிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சங்க இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றுள் இப்பறவை இச்சொல்லாலேயே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. முல்லை நிலத்தலைவன் ஒருவன் வினைமுற்றி மீளும்போது இடைச்சுரத்து நின்றோர் அவனைக் கண்டு அவனது பண்பைப் பாரட்டிக் கூறும் போது

“மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்து

அலந்தலை ஞெமையத்து இருந்த குடிஞை” (நற்றிணை.394:1-2)

எனக் கூறுகின்றனர். இவ்வடிகளில் கையாளப்பட்டிருக்கும் குடிஞை என்னும் சொல்லிற்கு பேராந்தை என உரையாசிரியர்கள் உரை வரைந்துள்ளனர். இச் சொல் ஆறு, கூகை, சிற்றில், பதி, பறவைப்பொது, மருதநிலத்தூர், வீடு, பேராந்தை, குடிசை, கோட்டான் ஆகிய பொருள்களைத் தருகிறது. (கழகத் தமிழகராதி.பக்.350) பேராந்தை என்னும் பொருளில் மலைபடுகடாமில் “விரல்ஊன்று படுகண் ஆகுளி குடுப்பக்; குடிஞை இரட்டும் நெடுமலை அடுக்கத்துக்” (மலைபடுகடாம்.140-141) என்ற அடிகளில் குடிஞை என்னும் சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. அகநானூற்றில் ஆந்தை, கூகை என்ற பொருளில் இச்சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. இதை “புலிதுஞ்சுநெடு வரைக் குடிஞையோடு இரட்டும்” (அகநானூறு.170:6) என்னும் அடி புலப்படுத்துகிறது.

ஒப்புருத்தன்மை

ஒத்த வடிவத்தைதினையும் ஒத்த ஒலி வடிவத்தினையும் வேறுபட்ட பொருளினையும் உடைய சொற்பொருண்மை ஒப்புருத்தன்மை ஆகும். தற்காலத்தில் மாலை, மந்திரம், நகை போன்ற சொற்களை ஒப்புருத்தன்மைச் சொற்களாக நாம் வழக்கில் பயன்படுத்தி வருகின்றோம். பண்டைத் தமிழிலும் இதே தன்மை கையாளப்பட்டுள்ளதா என்பதை நாம் ஆராய வேண்டியது அவசியமாகிறது. இடத்தைப் பொறுத்து சொல்லின் பொருளானது மாறுபடும். ஒப்புருத்தன்மையை இரண்டு வகையாகப் பாகுபடுத்தலாம். அவை சொல் ஒப்புருத்தன்மை, பகுதி ஒப்புருத்தன்மை ஆகியவை ஆகும்.

சொல் ஒப்புருத்தன்மையாவது ஒரு முழுச் சொல்லுமே வடிவத்தால், ஒலி கட்டுருபன்களால் ஒன்றுபட்டு காணப்படுவது ஆகும். எடுத்துக்காட்டாக நற்றிணையில் ஒவையார் பாடல்களில் கையாளப்பட்டிருக்கும் சொற்களில் ஒப்புருத்தன்மைச் சொற்களை ஆராய்வோமேயானல்,

உத்தி என்னும் சொல்லை பாம்பின் படப்பொறி என்ற பொருளியே நற்றிணையில் “கேழ்கினார் உத்தி அரவுத்தலை பனிப்ப” (நற்.129:7) எனக் கையாண்டிருக்கிறார் ஒவையார். ஆனால் இச்சொல்லை நன்னாகனார் என்னும் புலவர் “பறை” என்ற பொருளில் “யானும் ஏழ்மணிஅங் கேழ்அணி உத்திக்”(புறம்.382)எனக் கையாண்டுள்ளார்.

கல் என்பது இன்றளவில் வழக்கிலிருக்கும் ஒரு சொல்லாகும். இடத்திற்கு ஏற்றாற்போல இச்சொல் செங்கல்லையும், கற்றலையும் குறிக்கிறது. ஒளவையார் கூட “இளமையில் கல்” என்று கூறியுள்ளார். நற்றிணையிலும் கல் என்ற சொல்லை ஒளவையார் மலை என்ற பொருளில் “கல்சேர் மண்டிலம் சிவந்துநலம் தணியப்” (நற்.255:5) எனக் கையாண்டுள்ளார். இவ்வொலிவடிவை நள்வெள்ளியார் “கற்கள்” என்ற பொருளில் “கல்லலைத்து இழிதரும் கடுவற் கான்யாற்றுக்” (நற்.7:4) என எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

சிலம்பு என்னும் சொல்லானது தற்காலத்தில் அணிகலனுக்கு வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் சிலம்பாட்டம் என்னும் சொல்லில் சிலம்பு இடம்பெற்றுள்ளது. இச்சொல்லை ஒளவையார் மலை என்ற பொருளில் “முரிந்த சிலம்பின் எரிந்த வள்ளியிற்” (நற்.295:1) எனக் கையாண்டுள்ளார். இச்சொல்லானது மற்றொரு சூழலில் சிலம்பு என்னும் அணிகலனைக் குறிக்கும் பொருளில் பெரும்புதுமனார் “மெல்லடி மேலன சிலம்பே” (குறு.7:2) எனக் கையாண்டுள்ளார். இவ்வாறு பல சொற்கள் ஒப்புருத்தன்மையுடன் காணப்படுகின்றன.

மொழிச் சூழல் சிறப்பாக்கம்

மொழிச் சூழல் காரணமாகவே ஒரு சொல்லானது பல பொருள்களைப் பெறுகின்றது. ஒரு சொல்லானது பெயர், பெயரடை, வினை, வினையடை போன்றவை முன்னொட்டாகவும் பின்னொட்டாகவும் சேர்ந்து வரும்போது புதுமையான பொருள்களைப் பெறுகிறது. ஒளவையார் கிள்ளி வளவனைப் பற்றி குறிப்பிடும் போது அடையோடு அவனது கொடைத் திறத்ததையும் சேர்த்து “கைவண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த” (நற்.390:3) எனக் குறிக்கிறார். இதில் கிள்ளி வளவனது பெயருக்கு முன்பு குறித்துள்ள ‘கைவண்’ என்பது அவனுடைய கொடைச்சிறப்பாகும். கொடையில் சிறந்தவன் என்ற அடையோடு கிள்ளி வளவன் குறிக்கப்படுகிறான். அதாவது கிள்ளி வளவன் என்னும் பெயர்ச் சொல்லானது கைவண் என்னும் சிறப்புப் பெயரால் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்றொரு இடத்தில் ஓளவையார் தொழிலுக்கு அடையாக “பொன்செய் கொல்லனின் இனிய தெளிர்ப்பு” (நற்.394:4) எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதில் கொல்லன் என்பது தொழிற் பெயர் ஆகும். இரும்புக் கருவிகள் செய்பவரையும் கொல்லன் என்றுதான் குறிப்பிடுகிறோம். “வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே” (புறம்.312:3) எனப் பொன்முடியார் கொல்லன் என்பவன் ஆயுதங்கள் செய்யும் தொழிலை மேற்கொள்பவன் என்று கூறுவதை நோக்க வேண்டும். இங்கு ஓளவையார் குறிப்பிடும் கொல்லன் பொன்னாலான அணிகலன்களைச் செய்யும் தொழிலையுடைய பொற்கொல்லன் ஆவான். ஆதலால் கொல்லன் என்னும் தொழிற்பெயர்க்கு பொன்னை அடையாக தந்து கொல்லன் என்னும் தொழிற்பெயரை பொற்கொல்லன் என சிறப்பிக்கிறார். தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் அடையை விளக்கும் போது “வேண் கோசிபன்” என்ற சொல்லைக் கையாளுகிறார். இதில் வேண் என்பது குறுநில மன்னர்களின் வம்சத்தில் உள்ள ஒரு குடிப்பெயராகும். குடிப்பெயர் கோசிபன் என்பவனுக்கு அடையாக வந்திருப்பதை விளக்குகிறார்.(தமிழ் மொழி வரலாறு.பக்.86)

அடைமொழியாக பண்புகளும் பெயர்களுக்கு முன்னால் வருவதுண்டு. அப்பண்பே அடுத்து வரும் சொல்லின் தன்மையை எளிதாக விளக்கி நிற்கும். பண்பாவது குணம், சுவை, வடிவம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பொருள் உணர்த்துவதாகும். ஓளவையார் தலைவனுடைய மார்பிலிருக்கும் புள்ளிகளைக் குறிப்பிடும் போது “குறும்பொறிக் கொண்ட சாந்தமாடு”(நற்.394:8) எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதில் குறும் பொறி என்பது குறுகிய அல்லது சிறிய புள்ளிகள் என்று பொருள்படுகின்றது. குறும் என்னும் குணத்தையுடைய அடைமொழியே பொறி என்னும் பெயர்ச்சொல்லின் தன்மையை மாற்றுகிறது. “பெயரடையின் பொருள், அதைத் தாடர்ந்து வரும் பெயரின் பொருள் மாற்றும் தன்மைக்கு ஏற்ப மாற்றம் அடைகின்றது” என உல்மென் மற்றும் பாமர் கூறுவதாக சித்திர புத்திரன் கூறுகிறார்.(சொல்லும் பொருளும்.பக்.124) இத்தகைய சொற்சேர்க்கைகள் சொல்லின் பொருளினை இடத்திற்கு தகுந்தாற்போல் மாற்றி மொழியை சிறப்படையச் செய்து பொருள் கொள்ள உதவுகின்றன.

அணிநயப் பயன்பாடு

சொற்பொருண்மைப் பெருக்கத்தற்கு அடிப்படையானது அணிநயப்பயன்பாடு ஆகும். இது மரபுவழிப்பட்ட மொழியியற் செயற்பாடாகும். மொழிப்பெருக்கத்தின் வாயிலாக மொழியின் பண்பு தெளிவாகப் புலப்படும். அது மட்டுமல்லாமல் புதுமையான சொல்லாடல்கள் உருவாகின்றன. இரண்டு வெவ்வேறு பொருள்களைக் கொண்ட சொற்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரே பொருளைக் குறிக்கின்றது. “ஒருசொல் தன் அடிப்படைப் பொருளை இழக்காமல் பல அணிநயப் பொருளாக

மாற்றம் அடைகிறது” (சொல்லும் பொருளும்.பக்.127) என எச்.சித்தரபுத்திரன் கூறுகிறார்.
நற்றிணையில் ஒவையார் பாடல்களில் அணிநயப்பயன்பாட்டுச் சொற்களாக

பெருநகை – பெருமை + நகை – பெரிய நகைப்பிற்குரிய

(நற்.129:1)

படுமழை – படு + மழை - இடைவிடாத பெரிய மழை

(நற்.129:8)

பல்பூங் கானலும் - பல + பூ + கானலும் - பல பூக்களை உடைய குன்றம்

(நற்.187:3)

இன்னகை - இனிய + நகை - இனிமையான நகைப்பு

(நற்.187:10)

பெருந்துறை – பெருமை + துறை – பெரியளவிலான நீர் துறைகள்

(நற்.295:6)

நற்றோள் - நன்மை + தோள் - நல்ல செழிப்பான தோள்கள்

(நற்.390:10)

அருந்துயர் - அருமை + துயர் - அரிதிலும் அரிதான துன்பங்கள்

(நற்.381:1)

நெடுந்தேர் - நெடுமை + தேர் - நீண்ட பெரிய தேர்

(நற்.394:4)

போன்றவற்றைக் கொள்ளலாம். பெருமை என்னும் சொல் நகை என்னும் சொல்லோடு சேர்ந்து ஒரு பொருளை உணர்த்துகிறது. வெவ்வேறு பொருளுடைய இரு சொற்கள் சேர்ந்து ஒரு பொருளை உணர்த்துவதால் இங்கு புதிய சொல்லாடல் உருவாவதைக் காணலாம்.

உவமை

உவமை என்பது பொருள் ஒப்புமைக்காகக் காட்டப்படும் ஓர் உத்தியாகும். ஒரு பொருளுக்கும் மற்றொரு பொருளுக்கும்மிடையே உள்ள ஒப்புமையை எடுத்துக் கூறுவது உவமையாகும். செய்யுள் மற்றும் உரைநடைகளில் உவமை என்பது கையாளப்படுகிறது. உவமை என்னும் இலக்கிய உத்தியைக் கையாளாத தமிழ் இலக்கியமே இல்லை என்று கூறலாம். “உவமை என்பது ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளினை ஒப்புமைக் கூறுதல் எனப் பேராசிரியர் கூறுகிறார்,” (தொல்.பொரு.உவமை.பக்.3) உவமை தோன்றும் நிலைகளன்களாக

“வினைபயன் மெய் உரு என்ற நான்கே

வகை பெற வந்த உவமைத் தோற்றம்” (தொல்.பொருள்.உவ.1)

ஆகியவற்றையும் கூறுகிறார். மேலும் “அன்ன, ஏய்ப்ப, உறழ், ஒப்ப, மான, என்ன, புரைய, கடுப்ப, இயைய, நிகர்ப்ப முதலிய முப்பத்தாறு உவம உருபுகளை தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.” தண்டியலங்காரம் உவமையை ஒரு அணியாகக் கொள்கிறது. அணிகளுக்கெல்லாம் தாயணியாக உமையணியைக் குறிப்பிட்டு அதன் இலக்கணத்தை,

**“பண்பும் தொழிலும் பயனும் என்று இவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள் புணர்ந்து
ஒப்புமை தோன்றச் செப்புவது உவமை” (தண்டி.நூற்.30)**

எனக் கூறுகிறது. இவ்வாறு உமையின் இலக்கணத்தை இலக்கண நூல்கள் விளம்புகின்றன. நற்றிணையில் ஒளவையார் பாடல்களில் உவமை இலக்கிய உத்திகள் மிகுதியாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவை:

வினை உவமை

ஒரு பொருளின் செயலை விளக்குவதற்கு அச்செயலோடு தொடர்புடைய செயலை உவமையாகக் கூறுவது வினை உவமையாகும். ஒளவையார் பயன்படுத்தியுள்ள வினை உவமை

**“கரைபொருது அழிதரும் கான்யாற்று இகுகரை
வேர்கிளர் மாஅத்து இம்தளிர் போல
நடுங்கல் ஆனா நெஞ்கமொடு....”(நற்.381.3-5)**

என்பது ஆகும். இவ்வுவமையில் தலைவியின் நெஞ்சு நடுக்கத்திற்கு காற்றில் ஆடுகின்ற மாமரத்தின் தளிர் கூறப்பட்டுள்ளது.

மெய் உவமை

உவமிக்கப்படும் பொருளுக்கு பிறிதொரு பொருளின் உருவத்தை உவமையாகக் கூறுவது மெய் உவமை ஆகும். மெய் உவமத்தை ஒளவையார்,

**“கலிமடைக் கள்ளின் சாடி அன்னளம்
இளநலம் இற்கடை ஒழியச்”(நற்.295:7-8)**

எனக் கூறியுள்ளார். இவ்வுவமையில் செருக்குடைய கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கலனானது தலைவியின் இளமையான அழகிற்கு உமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் யானைக்கு உவமையாக மலையையும் உவமையாகக் கூறியுள்ளார் என்பதை

“.....வரையின்

வரைபோல் யானை வாய்மொழி முடியன்”(நற்.390:7-8)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. செழித்து வளர்ந்த யானைக்கு இணையாக உயர்ந்து வளர்ந்த மலையினை உவமையாக புலவர் கூறியுள்ளார். மேலும், இல்லற மகளிரின் பருத்த தோள்களை விளக்க முனைந்த ஆசிரியர் மூங்கிலை உவமையாகக் காட்டியும் உள்ளது

“வரைவேய் புரையும் நல்தோள்”;(நற்.390:9)

என்ற பாடலடியின் மூலம் புலப்படுகிறது. மலையில் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள மூங்கில்கள் இல்லற மகளிரின் பருத்த தோள்களுக்கு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளன.

உரு உவமை

இது வண்ண உவமம் என்றும் அழைக்கப்படும். உவமிக்கப்படும் பொருளுக்கு வண்ணத்தை உவமமாக கூறுவது உரு உவமை ஆகும். ஒளவையார் தலைவியின் மேனி வண்ணத்தை

“காய்ங்குன்றத்துக் கொன்றை போல

மாமலை விடரகம் விளங்க மின்னி

மாயோள்.....:”(நற்.371:1-3)

என உவமிக்கிறார். இதில் கொன்றை மலரும் மின்னலும் தலைவியின் மேனிக்கு உமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. “மாமையோள் என்னும் சொல்லுக்கு மாமை நிறமுடையோள்” (நற்.மூலமும் உரை.பக்.673) என உரை வரையப்பட்டுள்ளது.

பயன் உவமை

கைமாறு கருதாது கிடைக்கும் பயனை அதனோடு உவமிக்கத்தகுந்த பயனோடு உவமிப்பது பயன் உவமையாகும். பயன் உவமையைக் கையாண்டுள்ள ஒளவையார் மழைக்கு உவமையாக அஞ்சி என்னும் மன்னனின் கொடைத்திறனை,

“ஈர நெஞ்சமொடு இசைசேண் விளங்கத்

தேர்வீச இருக்கை போல

மாரி இரீஇ மான்றன்றால் மழையே.” (நற்.381:8-10)

எனக் கூறியுள்ளார். அதாவது கார்காலப்பருவம் தொடங்கியதால் மழை தன் தன்மை மாறாமல் பொழிகின்றது. அது எவ்வாறு உள்ளதென்றால் அஞ்சி என்னும் மன்னன் தேர்களைப் பரிசாகக் கொடுக்கும் மன்றத்தைப் போல தன்மைமாறாமல் பொழிந்தது.

“தாமரை போல் வான்முகத்துத் தையலீர் என்ற வழி அலங்கரமாகிக் கேட்டார்க்கு இன்பம் பயக்கும்” (தொல்.பொரு.உரை.வள.பக்.1) என உவமை என்பது செய்யுள் அலங்காரத்திற்கானது என்று கூறுகிறார் க.வெள்ளைவாரணார். தொல்காப்பிய நெறிப்படி பார்த்தோமேயானால் உவமைத்தோன்றும் நிலைகளன்களான வினை,மெய்,உரு,பயன் ஆகிய நான்கின் அடிப்படையிலும் உவமையை ஒவையார் கையாண்டுள்ளார். மேலும் உவமை உருபுகளுள் அன்ன, போல, புரைய ஆகிய உருபுகள் இவரது பாடல்களில் வெளிப்படுகின்றன.

தொகுப்புரை

- ❖ சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்ற இரு பகுப்பைக் கொண்டது. இந்த எட்டுத்தொகை என்னும் தொகுப்பினுள் நற்றிணையும் ஓர் நூலாக இடம் பெற்றுள்ளது. நற்றிணை அகப்பொருள் நூலாகும்.
- ❖ ஒவையார் சங்க இலக்கியப் புலவர்களுள் ஒருவராவார். நற்றிணையில் 129,187,295,371,381,390,394 என்ற எண்களைக்கொண்ட ஏழு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.
- ❖ சொற்பொருண்மைக் கூறுகளாக கருத்துப் பொருள், குறிப்புப் பொருள், பயன்பாட்டெல்லை ஆகியவை கருதப்படுகின்றன.
- ❖ சொல்லானது புறவயத் தன்மையிலேயே தனது அமைப்பினையும் செயல்பாட்டினையும் வெளிப்படுத்தப்படுவது கருத்துப்பொருள் எனவும், குறிப்பால் பொருளை உணர்த்துவது குறிப்புப் பொருள் எனவும் ஒரே சொல் பல்வேறு இடங்களில் பல பொருளினை உணர்த்துவதை பயன்பாட்டெல்லையாகவும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சொல் பல்பொருள் தன்மையினவாக பொம்மல், உத்தி, குடிஞை, கள்ளின்சாடி ஆகிய சொற்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.
- ❖ உத்தி, கல், சிலம்பு ஆகிய சொற்களின் ஒப்புருத்தன்மையை ஆராய்ந்து பிற புலவர்களின் மொழி ஆளுகையுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- ❖ பெயர்ச்சொல் பெற்றுள்ள அடைகளின் தன்மையையும் அவ்வடைகள் உணர்த்துகின்ற பொருளையும் மொழிச் சூழல் சிறப்பாக்கத்தின் வாயிலாக புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ வெவ்வேறு பொருளை உணர்த்தக் கூடிய இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சொற்கள் ஒன்றிணைந்து எவ்வாறு ஒரே பொருளை உணர்த்துகின்றன என்பதை அணிநயப்பயன்பாட்டில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தொல்காப்பியர் கூறும் உவமையின் இலக்கணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒவையார் தனது பாடல்களில் வினை, பயன், மெய், உரு ஆகிய உவமை நிலைக்களன்களின்படி

உவமையுருபுகளான அன்ன, போல, புரைய ஆகிய உருபுகள் தோன்ற உவமையைக் கையாண்டுள்ளார்.

- ❖ நற்றிணையில் ஒளவையார் பாடியுள்ள பாடல்களில் சொற்பொருள் தன்மையையும் மொழி கட்டமைப்பையும்; ஒளவையார் சிறப்பாக கையாண்டு பாடல்களை மெருகேற்றியுள்ளார் என்பதை இவ்வாய்வுக் கட்டுரை விளக்கி அமைகிறது.

பார்வை நூல்கள்:

- [1]. இளம்பூரணர்(உ.ஆ), தொல்காப்பியம் மூலமும் உரையும், கௌரா பதிப்பகக் குழுமம், சென்னை.
- [2]. இளஞ்செழியன்.த, சொற்பொருண்மை (பொருட்புல ஆய்வு), இமேஜ் ரூ இம்ப்ரஹன் வெளியீடு, சென்னை, முதற்பதிப்பு-2008.
- [3]. ஒளவை.துரைசாமிப்பிள்ளை.சு, உரையாசிரியர், நற்றிணை மூலமும் உரையும், பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு-2011.
- [4]. கழகப் புலவர் குழுவினர், கழகத் தமிழ் அகராதி, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, பத்தொன்பதாம் பதிப்பு-2004.
- [5]. நாராயணசாமி ஐயர்.அ(உ.ஆ), சைவசித்தந்த நூற்பதிப்புக்கழம், சென்னை, முதற்பதிப்பு-1989.
- [6]. மாணிக்கவாசகன்.ஞா,(உ.ஆ), புறநானூறு மூலமும் உரையும், உமா பதிப்பகம், சென்னை-ஐந்தாம் பதிப்பு-2005.
- [7]. சிவசுப்பிரமணியன்.வே, அகநானூறு மூலமும் உரையும், டாக்டர்; உ.வே.சா.நூல் நிலையம், சென்னை, முதற் பதிப்பு-1990.
- [8]. சித்திர புத்திரன்.எச், சொல்லும் பொருளும் (அகராதியியல் ஆய்வுகள்), அன்னம் வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு-2021.
- [9]. மீனாட்சி சுந்தரனார்.தெ.பொ, தமிழ் மொழி வரலாறு, கௌரா பதிப்பகக் குழுமம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு-2017.
- [10]. வேங்கடராமன்.ர்(ப.ஆ), நற்றிணை மூலமும் உரையும், டாக்டர்; உ.வே.சா.நூல் நிலையம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு-2019.
- [11]. சுப்பிரமணியம்.ச.வே,(உ.ஆ), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. மூன்றாம் பதிப்பு – 2008.

[12]. வெள்ளைவாரணார்.க, தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமையியல் உரைவளம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், முதற்பதிப்பு-1985.

எழுத்தாளர் பிரகடனம் - முரண்பாடுகள் அறிக்கை (Author Declaration - Conflict of Interest Statement)

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் உள்ளடக்கத்திலோ, தரவுப் பகுப்பாய்விலோ அல்லது அதன் முடிவுகளிலோ எந்தவிதமான நிதி சார்ந்த அல்லது தனிப்பட்ட முரண்பாடுகளும் (No Conflict of Interest) இல்லை என்று இதன் முதன்மை எழுத்தாளர் உறுதிபடப் பிரகடனம் செய்கிறார். இக்கட்டுரை முற்றிலும் கல்வி மற்றும் சமூக மேம்பாட்டு ஆராய்ச்சிக்காக மட்டுமே நடுநிலைமையோடு எழுதப்பட்டுள்ளது.

